

[Forsvarsministeren.]

hold andetsteds under ret primitive forhold. Det kan hverken de eller det offentlige være interesseret i.

Det er derfor mit håb, at en retslig afgørelse, der går ud på, at beboerne skal forlade området, vil få dem til at indse, at de selv opnår de bedste resultater ved snarest derefter enten selv at skaffe sig en anden bolig eller at søge kontakt med myndighederne, sådan at vi i fællesskab kan løse problemerne.

Jeg synes, jeg har lov til at sige, at der er arbejdet indtil nu på en sådan måde, at der ikke er nogen begrundelse for at tale om nogen unødigt forsinkelse. Der har altså ikke været gjort noget forsøg på at udskyde det. Derfor nytter det heller ikke noget, at ordføreren for forespørgerne prøver på at sige, at der er gået 2 måneder. Enhver i denne sal ved, at retsvæsenet er uafhængigt, og det betyder, at det hverken er en ministers eller andres mulighed, det drejer sig om i en sådan sag. Retsvæsenet må gå sin gang. Derfor kan jeg heller ikke sige noget som helst med hensyn til at vurdere, hvornår retsvæsenet vil være færdig, og dermed sætte en tidsfrist for, hvornår en afgørelse træffes, lige så lidt som jeg kan vide noget som helst om, hvilken afgørelse der vil blive truffet i den pågældende fogsags.

Ordføreren for forespørgerne (Erlendsson)
(FP):

Forsvarsministeren har ofte ladet forstå, at der med hensyn til Christianias rømning og nedrivning af de fleste af bygningerne på terrænet er truffet omfattende foranstaltninger. Dette indtryk svækkes ikke ved en gennemgang af ministerens 8 punkts redigering af den 26. maj.

Fogedretten har behandlet udsætningsforretningen. Rættens afgørelse kan ventes snarest efter folketingets hjemsendelse.

Københavns kommune har givet sin tilladelse til nedrivning af beboelser og nedlægelse af lejligheder i de fredede bygninger samt nedrivning af andre ikke fredede bygninger.

Politiet er kontaktet med henblik på eventuelt nødvendige tvangsmæssige udsættelser, og lignende kontakter er sluttet med vagtselskaber vedrørende bevogtning af arealet i nedrivningsfasen.

Der er truffet aftale med entreprenørfirmaer om bygnings fjernelse, og der er forhandlet med kommunale og sociale myndigheder om det offentliges medvirken til genhusning af udsatte beboere og husdyr.

Der er truffet foranstaltninger til opbevaring af møbler og husgeråd, og der er afgivet signal til KTAS om, hvad der forestår i telesektoren.

Så er der blot tilbage at nedbryde de barrikader, dr. jur. Ole Krarup, professor i forvaltningsret ved Københavns universitet, gennem mange år har rejst, og som understøttes kraftigt af flere medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe og andre folketingsmedlemmer til venstre for midten og af kriminaleksperter, hvoriblandt lederen af kriminologisk institut, Berl Kutschinsky, som i en kronik i Politiken skrev, at hele verden misunder os Christiania, en mening, som hr. Kjeld Olesen begejstret videregav under den store Christianiadebat i maj 1974.

Det har vist sig svært i Christianiasagen at finde forsvarere for det etablerede samfund, men der er trængsel af juridiske illusionister til at stille tingene på hovedet og gøre sort til hvidt. Juristers disputerelyst synes uden ende også i denne sag, men de er fulgt kraftigt op af alskens skønånder inden for pædagogikken samt af de mere verdensfjerne discipliner inden for lægekunsten. Ingen har dog overgået teologerne med hensyn til at slippe jordforbindelsen og løfte Christiania op i den blå luft, hvor det kan anskues som et lysende slot i Vesterled, tækket med gyldne skjolde.

Disse myter og dette juristeri er det nu forsvarsministeren først og fremmest skal overvinde, før han kan sætte sit apparat i gang. Måske lader han sig, netop fordi han ikke er jurist af fag, for let imponere af det juridiske cirkus. Sine teologiske fagfæller kender han uden tvivl til bunds. Jeg tror også, ministeren instinktivt opfatter det erkendelsesteoretisk tynde socialfilosofiske luftlag, hvori mange psykiatere befinder sig.

Hvor ministeren har sine problemer og måske har vanskeligt ved at skære igennem, er nok på det juridiske plan. Så meget mere må det interessere folketinget og offentligheden, hvad ministeren agter at gøre for at komme videre.

Advokat Carl Madsen har i fogedretten